

Κυριακή 24η Σεπτεμβρίου 2023

Κυριακή Α' Λουκᾶ.

(Λουκ. 5, 1 – 11).

«ἐπί δέ τῷ ρήματί σου» (Λουκ. 5, 5)

Πολλές φορές ἡ λογική τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀσυμβίβαστη μέ τή γνώμη τοῦ ἀνθρώπου. Πολλές φορές αὐτά πού ζητάει ὁ Θεός εἶναι παράδοξα γιά τόν ἀνθρωπο. Ἐνα τέτοιο παράδοξο εἶδαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Σύμφωνα μέ τά ἀνθρώπινα δεδομένα τό ψάρεμα γίνεται τή νύκτα. Ὁ Χριστός ὁμως ἔχει τή δική Του λογική. Βάζει τόν Πέτρο νά ψαρέψει μέσα στήν ἡμέρα καί μάλιστα στό καταμεσήμερο. Ὁ Πέτρος σπάζει τή γνώμη του, ξεπερνάει τή λογική του καί ὑποτάσσεται στήν ὁδηγία τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι λέγει στόν Κύριο *«ἐπί δέ τῷ ρήματί σου χαλάσω τό δί-κτυον»*.

Αὐτό τό «ἐπί δέ τῷ ρήματί σου» συνιστᾷ τό μεγάλο μυστικό γιά κάθε πνευματική προκοπή καί γιά κάθε κατόρθωμα τοῦ ἀνθρώπου. Τό παράδοξο γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι λογικό γιά τόν Θεό, διότι ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται μέ βάση αὐτά πού ξέρει μέσ' ἀπό τήν κτιστή πραγματικότητα, ἐνῶ ὁ Θεός ἐνεργεῖ μέσα ἀπό μία πραγματικότητα πού παραμένει ἀσύλληπτη γιά τόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται καί ἐνεργεῖ μέ βάση τίς πέντε αἰσθήσεις του. Δέν μπορεί τό μυαλό νά τρέξει πέρα ἀπό τά ὅρια τῶν αἰσθήσεων, ἀφοῦ ὅ,τι δέν βλέπει, ὅ,τι δέν ἀκούει, ὅ,τι δέν μυρίζει, ὅ,τι δέν γεύεται καί ὅ,τι δέν ἀκουμπάει εἶναι σάν νά μήν ὑπάρχει. Ἀκόμη καί αὐτά πού ὑπερβαίνουν τίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις πρέπει νά μορφοποιηθοῦν αἰσθητά μέ κάποιον τρόπο, ἔτσι ὥστε νά τά συλλάβουν οἱ αἰσθήσεις καί νά τά ἐπεξεργαστεῖ ἡ σκέψη. Οἱ ἀφηρημένες ἔννοιες, ὅπως ὁ χῶρος, ὁ χρόνος, οἱ ιδέες, τά

συναισθήματα, οί ἀρχές καί οί ἀξίες, γιά νά τά ἐπεξεργαστεῖ ἡ σκέψη, πρέπει νά βιωθοῦν ἀπό τίς αἰσθήσεις. Γι' αὐτό ἡ ἀνθρώπινη πραγματικότητα εἶναι πολύ στενή καί κινεῖται ἀνάμεσα στήν αἰτία καί στό ἀποτέλεσμα, ἀνάμεσα στό πείραμα καί στή θεωρία.

Ὁ Θεός ὅμως ἔχει μία ἄλλη νοοτροπία. Ἡ σκέψη τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι προσεγγίσιμη ἀπό τήν ἀνθρώπινη σκέψη. Ὁ Θεός δέν ἐγκλωβίζεται. Ἡ κτιστή πραγματικότητα εἶναι δικό Του δημιούργημα. Οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶναι τό δικό Του θέλημα, πού μπορεῖ νά τό ἀλλάξει σύμφωνα μέ τήν ἀγάπη Του, χωρίς νά τό καταργεῖ. Ἐτσι τό θαῦμα δέν εἶναι μία ἀνατροπή τῶν φυσικῶν νόμων ἀλλά μία προσαρμογή τους στίς ἀνάγκες τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Κάθε ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ στοχεύει στή σωτηρία. Ὄταν ὁ Χριστός δίνει ψαριά μέσα στό καταμεσήμερο, δέν τό κάνει γιά νά ἐντυπωσιάσει. Τό κάνει γιά νά σώσει τόν κό-

σμο, διότι, καθώς εκλέγει τούς φαράδες εκείνου τοῦ μεσημεριοῦ ὡς φωτιστές τῆς ἀνθρωπότητας, φέρνει τή σωτηρία στό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνας ἀπό τούς πιό μεγάλους πειρασμούς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀνυπακοή. Εἶναι δύσκολο νά πει κάποιος στόν Θεό τό: «ἐπί δέ τῶ ρήματί σου». Συνήθως ἔχουμε ἄποψη γιά ὅλα τά θέματα μέ βάση τίς γνώσεις μας, μέ βάση τίς ἐμπειρίες μας καί σχεδόν πάντοτε μέ βάση τόν ἐγωισμό μας. Σπάνια ὑποπτευόμαστε ὅτι μπορεῖ νά κάνουμε λάθος. Ἀκόμη πιό σπάνια ἔχουμε τήν ἀρετή νά τό παραδεχτοῦμε. Γιά νά ἀποδεχτοῦμε μία διαφορετική ἄποψη θέλουμε ἀποδείξεις μεγάλες καί ἀτρένταχτες. Ἀκόμη καί τότε πολλάκις δέν μετακινούμαστε ἀπό τίς θέσεις μας, διότι εἴμαστε τῆς Ἀριστοφανικῆς νοοτροπίας «οὐ μέ πείσεις κἄν μέ πείσης». Ἐάν δυσκολευόμαστε νά ἀλλάξουμε ἀπόψεις, μέ βάση τήν ἀνθρώπινη λογική, εἶναι σχεδόν

ἀδύνατον νά δεχτοῦμε τά λόγια τοῦ Θεοῦ, πού ἐνίοτε πηγαίνουν κόντρα στή λογική καί στά δεδομένα μας. Αὐτό ὅμως εἶναι τό μεγαλεῖο καί ἡ ἀρχοντιά τῆς ὑπακοῆς. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος λέγει στόν Θεό: «ἐπί δέ τῷ ρήματί σου», ἀποδεικνύει ὅτι ἐμπιστεύεται τόν Θεό. Ὅταν ἀποδέχεται τό ρῆμα τοῦ Θεοῦ, τή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, τίς ὁδηγίες τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποδέχεται τή σωτηρία του.

Ὁ ἀληθινά γνήσιος πιστός παραιτεῖται ἀπό τή γνώμη του, γιά νά ἀκολουθήσει τή γνώμη τοῦ Θεοῦ. Ἀποδέχεται τή δική του ἀκαρπία, γιά νά δεχθεῖ τήν εὐκαρπία τῆς θεϊκῆς πρόνοιας. Μετά ἀπό τήν ταλαιπωρία στή νύκτα τῆς ἀμαρτίας, θέλει νά χαρεῖ μέ τίς παροχές πού φέρνει τό φῶς τῆς ὑπακοῆς. Ὅλο τό βράδυ κουράστηκε ὁ Πέτρος νά ψαρεύει καί δέν ἔπιασε τίποτε. Μέσα στό καταμεσήμερο ἀπλώνει τά δίχτυα του, ἀπό ὑπακοή στό Χριστό, καί δέν ξέρει ποῦ νά βάλει τά ψάρια!

Μοιάζει ό Πέτρος μέ τόν σύγχρονο άνθρωπο. Παλεύουν σήμερα οί άνθρωποι μέ τή λογική και τά προσόντα τους νά κατορθώσουν κάτι. Τό μόνο πού κατορθώνουν εἶναι νά ζοῦν κουρασμένοι, νά καταθλίβονται απογοητευμένοι, νά ἐξοργίζονται ἀντιμαχόμενοι μεταξύ τους. Προσπαθοῦν μέσα στό σκοτάδι τῆς θεϊκῆς ἀπουσίας νά βροῦν νόημα, χαρά, ἐλπίδα, δικαίωση. Χτυπιοῦνται ἀπό τά κύματα τῆς ζωῆς και τούς μένει ἡ πικρή ἀλμύρα τῆς ἀπογοήτευσης. Ὅταν ὁμως ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὅταν ὁ Κύριος φωτίζει τά πάντα μέ τό ἀκτιστο φῶς τῆς ἀγάπης Του, τότε οί άνθρωποι μποροῦν νά διαλύσουν τά ἀραχνώδη σκοτάδια τῆς ἀρνήσης και νά περπατήσουν στά χαρούμενα μονοπάτια τῆς ὑπακοῆς. Ἔτσι ἔκανε ὁ Πέτρος. Ἀπογοητεύτηκε ἀπό τόν ἑαυτό του, ἀλλά δικαιώθηκε ἀπό τόν Χριστό.

Γιά νά βιώσουμε τήν πλούσια καρποφορία τοῦ θείου ἐλέους καί νά ἀπολαύσουμε τή φι-
λανθρωπία τῆς πατρικῆς ἀγάπης, πρέπει νά
ταπεινωθοῦμε βαθύτατα, νά ἐμπιστευτοῦμε
ἀπόλυτα καί νά ἀγαπήσουμε μέ πάθος τόν
Κύριο. Νά παραιτηθοῦμε ἀπό τό θέλημά μας,
νά πειστοῦμε ὅτι ὁ Χριστός ξέρει καί θέλει τό
καλύτερο γιά μᾶς. Νά καταλάβουμε ὅτι ὁ
Θεός μᾶς μιλάει μέσ' ἀπό τόν πνευματικό μας.
Τό στόμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ πνευματικός μας.
Νά κάνουμε ὑπακοή σέ ὅ,τι μᾶς λέγει, διότι
μόνον ὁ πνευματικὸς ἐκφράζει τό θεϊκό θέλη-
μα. Αὐτή ἡ ἄνευ ἀντιρρήσεων ὑπακοή θά φέ-
ρει στήν ὑπαρξή μας μιά πλούσια καρποφορία
ἐπίγειων καί οὐράνιων ἀγαθῶν. Αὐτή ἡ
ὑπακοή θά μᾶς ἀνοίξει χωρίς ἀγωνία καί
ἀνασφάλειες τήν προοπτική τῆς ἐλπίδας καί
τῆς χαρᾶς. Θά μᾶς ἀξιώσει νά γευτοῦμε τή
σωτηρία πού δικαιούμαστε καί πού ἀξίζουμε
ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.